FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT JEAN MISCHO
fremsat den 1. december 1987 *

Høje Domstol.

1. Den første af de fem sager, som jeg skal forelægge Dem i dag, er anlagt mod Kommissionen af virksomheden Stahlwerke Peine-Salzgitter (sag 33/86). Den drejer sig om annullation af artikel 5 i Kommissionens beslutning nr. 3485/85/EKSF om forlængelse af systemet for produktionskvoter [1], for så vidt som den ikke hjemler mulighed for en rimelig tilpasning af den del af produktionskvoterne, der kan leveres på det fælles marked, for de virksomheder, hvis del (som anført også kaldet leveringskvoten) ligger væsentligt under EF-gennemsnittet. Virksomheden Hoogovens Groep BV har interveneret til støtte for Peine-Salzgitters påstande.

2. I Peine-Salzgitters sager 44 og 110/86 påstås der annullation af Kommissionens individuelle beslutninger, hvorved der fastsættes leveringskvoter for denne virksomhed for første og andet kvartal af 1986. Endelig søges der i sagerne 226 og 285/86, anlagt af Hoogovens Groep BV, en prøvelse af de kvoter, som virksomheden har fået for tredje og fjerde kvartal af 1986. Sagsøgerne har under sagen påberåbt sig, at den ovennævnte beslutning nr. 3485/85/EKSF er ulovlig.

I — Formaliteten i sag 33/86

3. Kommissionen påstår principalt afvisning af det annullationssøgsmål, som Peine-Salzgitter har rejst til prøvelse af den generelle beslutning. Den gør gældende, at den som følge af manglende samtykke fra Rådet ikke havde nogen skønsmæssig beføjelse, og at den derfor ikke kan antages at have begået magtfordrejning.

4. For at anbringendet kan tages under påkendelse er det imidlertid tilstrækkeligt, at det gøres gældende formelt, og at de grunde, hvoraf magtfordrejningen efter sagsøgerens mening udspringer, angives på relevant måde. Beviset for, at den faktisk er begået, henhører under prøvelsen af realiteten [2]. Disse betingelser er opfyldt i det foreliggende tilfælde.

II — Realiteten

5. Den 8. oktober 1985 [3] rettede Kommissionen en meddelse til Rådet vedrørende »Indførelse i medfør af EKSF-Traktatens artikel 58 af en produktionskvoteordning, der skal gælde efter den 31. december 1985« [dok. KOM(85) 509 endelig udg.].

6. I denne meddelelse anfører Kommissionen bl. a. følgende:

* Oversat fra fransk.

1 — Kommissionens beslutning nr. 3485/85/EKSF af 27. november 1985 om forlængelse af overvågningsordningen og systemet for produktionskvoter for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien (EFT L 340, s. 5).

2 — Se særlig dom af 21. februar 1984, Walzstahl-Vereinigung og Thyssen, forenede sager 140, 146, 221 og 226/82, Sml. s. 951, præmis 18.

3 — O. a.: Den danske version er dateret 8. oktober 1985. Den franske version er dateret 25. september 1985.

» VII. ...

2) Da der siden indførelsen af kvoteordningen for jern- og stålprodukter på dette område er sket en dybtgående ændring af samhandelsmønsteret mellem Fællesskabet og den øvrige del af markedet, vil det i øvrigt blive nødvendigt på ny at se på situationen for de virksomheder, hvor forholdet mellem den del af produktionskvoterne, der er beregnet til levering inden for Fællesskabet, og de samlede produktionskvoter ligger langt under fællesskabsgennemsnittet, når man ser på samtlige de af ordningen omfattende produkter. Disse historisk bestemte forhold er ikke længere forenelige med målsætningerne for Fællesskabets jern- og stålpolitik, og Kommissionen vil sørge for, at ovennævnte forhold for hver enkelt virksomheds produktion, hvis det ikke i forvejen er tilfældet, kommer til at ligge mindre end 10 procentpoints under fællesskabsgennemsnittet.

VIII. Foruden disse nødvendige justeringer...«

7. Som svar på et spørgsmål fra Domstolen har Rådet præciseret, at det ikke havde givet sit samtykke til dette synspunkt i Kommissionens meddelelse. Rådet begrundede ikke afslaget.

8. Herefter vedtog Kommissionen beslutning nr. 3485/85/EKSF, som ikke indeholder en sådan bestemmelse.

9. Sagerne rejser to større problemer:

— Havde Kommissionen beføjelse til at fastsætte den påtænkte bestemmelse, uden at skulle indhente Rådets samtykke?

Subsidiært:

— Selv om samtykke var nødvendigt, kan og skal de anfægtede retsakter så alligevel annulleres?

A — *Havde Kommissionen kompetence til at fastsætte de pågældende bestemmelser uden at skulle indhente Rådets samtykke?*

10. Spørgsmålet om rækkevidden af Kommissionens beføjelser i tilfælde, hvor Rådets samtykke er påkrævet efter Traktaten, er allerede gjort til genstand for drøftelser ved Domstolen.

11. For så vidt angår en ændring ved Den Høje Myndighed alene af en beslutning udstedt med Rådets samtykke, foretog Domstolen i sine domme af 13. juli 1965, Lemmerz-Werke GmbH (sag 111/63, Sml. s. 835, 861) og Mannesmann AG (sag 37/64, Sml. 1965-68, s. 111, Rec. s. 835) en sondring mellem »selve grundlaget« eller de »grundlæggende elementer«, i den finansielle ordning i henhold til Traktatens artikel 53, litra b), og de øvrige elementer i denne ordning. Den fandt, at »intet taler for at antage, at de beslutninger, Den Høje Myndighed har truffet efter Rådets samtykke, kun kan ændres ved en ny beslutning, som ligeledes er truffet efter Rådets samtykke, heller ikke for så vidt angår de grundlæggende elementer«.

12. For så vidt angår henholdvis Den Høje Myndigheds og Rådets rolle under gennemførelsen af de to første stykker i artikel 58, gennemgik generaladvokat VerLoren van Themaat detaljeret de forskellige måder,

som disse bestemmelser kan fortolkes på, samt de opfattelser, som er kommet til udtryk på dette punkt i doktrinen (forslag til afgørelse af 26. maj 1982 i sag 119/81, Sml. s. 2627, 2658 og 2672 til 2677).

13. Han kom til den konklusion, at Kommissionen i forvaltningen af kvoteordningen har en vis autonomi, og at Rådet ikke behøver at godkende alle enkeltheder i ordningen. Det er tilstrækkeligt, at Rådet giver sit samtykke til »den grundlæggende indretning« og til de »væsentlige elementer« i reguleringen. Jeg deler fuldt ud synspunktet.

14. Domstolen har selv udtalt sig om dette problem i Klöckner-dommen af 11. maj 1983 (sag 244/81, Sml. s. 1451 og 1477). Efter at have anført, at Kommissionen, når visse betingelser er opfyldt, har en forpligtelse til at indføre en ordning med produktionskvoter, udtalte Domstolen som følger:

»Beføjelsen til at gennemføre *passende foranstaltninger* tilkommer efter artikel 58 Kommissionen, selv om denne kun kan handle med Rådets 'samtykke'.

I artikel 58 er der indført en form for samvirke mellem Kommissionen og Rådet, men artiklen har ikke fastsat den nærmere fremgangsmåde. Herefter tilkommer det de to institutioner efter fælles overenskomst og *under iagttagelse af deres respektive kompetencer* at fastlægge formerne for samarbejdet. Betingelserne ifølge artikel 58 er således opfyldt, såfremt samarbejdet munder ud i *Rådets samtykke til det* kvota*system*, som Kommissionen foreslår indført, uden at det er nødvendigt, at de to institutioner pålægges en pligt til at behandle et udkast til beslutning, der er udformet i enkeltheder.« (dommens præmisser 10 og 11).

15. Jeg tror, at man af de citerede domme med rimelighed kan slutte, at også efter Domstolens opfattelse behøver Rådet kun at give sit samtykke til de grundlæggende elementer i ordningen, og at det tilkommer Kommissionen i henhold til sine egne beføjelser at regulere ordningens øvrige aspekter. Det drejer sig ikke kun om i artikelform at affatte regler, som Rådet har fastsat i alle enkeltheder.

16. Artikel 58, stk. 2, foreskriver nemlig følgende:

»På grundlag af undersøgelser, foretaget i samarbejde med virksomhederne og deres organisationer, *fastsætter Den Høje Myndighed kvoterne på et rimeligt grundlag* under hensyntagen til de i artikel 2, 3 og 4 nævnte principper...«

17. Kvoteordningen bør ikke være sådan, at den hindrer Den Høje Myndighed i at udføre denne opgave. Den bør overlade en tilstrækkelig skønsmargen til Den Høje Myndighed til, at den kan tage hensyn til ganske særlige forhold, dvs. de utilsigtet hårde konsekvenser, som den blotte gennemførelse af den generelle ordning kunne medføre i visse enkelttilfælde, og til, at den kan træffe passende forholdsregler i tilfælde af en uforudset udvikling. Kommissionen må have frihed til i den generelle beslutning at indføje klausuler til dette formål.

18. Jeg tror nemlig ikke, at det tilkommer Kommissionen at behandle disse problemer sag for sag, direkte i henhold til artikel 58, stk. 2. Det er tværtimod angivet, at den selv fastsætter retningslinjer og kriterier i den henseende, og at den indarbejder dem i tek-

sten til den beslutning, som indfører eller forlænger kvoteordningen.

19. Disse beslutninger indeholder derfor efter min opfattelse to slags bestemmelser: De, der udgør selve ordningens grundlag, fastsat med Rådets samtykke, og de, som er fastsat eller kunne have været fastsat af Kommissionen i medfør af dens egne beføjelser. Til den sidste kategori hører særlig sådanne rimeligheds- eller fleksibilitetsklausuler som artiklerne 14 ff. i den her omhandlede beslutning.

20. Blandt de bestemmelser, som er fastsat af Kommissionen i medfør af dens egne beføjelser, er artikel 18, stk. 1. Dette stykke er affattet således:

»Dersom der sker dybtgående ændringer på jern- og stålmarkedet, eller dersom anvendelsen af denne beslutning støder på uforudsete vanskeligheder, foretager Kommissionen ved en generel beslutning de nødvendige tilpasninger.«

Denne klausul har allerede eksisteret siden den anden beslutning om kvoterne, dvs. beslutning nr. 1831/81 af 24. juni 1981 (EFT L 180 af 1.7.1981, s. 1). Den første beslutning (nr. 2794/80 af 31. oktober 1980, EFT L 291 af 31.10.1980, s. 1) indeholdt også en hjemmel for Kommissionen til at tilpasse bestemmelserne i beslutningen, men efter anmodning fra en virksomhed og kun i tilfælde af ekstraordinære vanskeligheder (artikel 14).

21. Artikel 18, stk. 1, fremtræder ved første øjekast som en bemyndigelsesbestemmelse. Men man skal ikke glemme, at i henhold til EKSF-Traktaten tilkommer beføjelsen til at træffe beslutninger af generel rækkevidde Kommissionen og ikke Rådet, og at det er Kommissionen, som har ansvaret over for virksomhederne for fastsættelsen af kvoter.

22. Artikel 18, stk. 1, bekræfter, eller henviser i virkeligheden blot, til den kompetence, som Kommissionen har i henhold til Traktaten til at træffe alle de nødvendige foranstaltninger med henblik på at sikre rimelige kvoter.

23. Til dato har Kommissionen vedtaget 17 beslutninger på grundlag af denne bestemmelse. Ingen af dem er gjort til genstand for et søgsmål fra Rådet eller en medlemsstat. Den store betydning af visse af beslutningerne fremgår f. eks., når man læser betragtningerne til beslutning nr. 2804/81 (EFT L 278 af 1.10.1981, s. 1), hvorved Kommissionen bl. a. indførte en forskellig reduktionssats for armeringsstål og handelsstål samt adskilte kvoter for gruppe V og VI, ligesom der skabtes nye muligheder for at fravige de generelle regler.

24. Annullation ved Domstolen af kommissionsbeslutninger, baseret på artikel 18, har alene fundet sted under sager anlagt af virksomheder (se dom af 21. februar 1984, forenede sager 140, 146, 221 og 226/82, Walzstahl-Vereinigung og Thyssen, Sml. s. 951, som jeg skal vende tilbage til). Hverken Rådet eller en medlemsstat har således ved denne Domstol anfægtet Kommissionens beføjelse til at handle alene, hvis der sker dybtgående ændringer på jern- og stålmarkedet, eller hvis gennemførelsen af kvoteordningen møder uforudsete vanskeligheder, og de har heller ikke anfægtet den måde, hvorpå Kommissionen har fortolket omfanget af sine beføjelser inden for rammerne af disse 17 beslutninger.

25. Det er naturligvis ikke Kommissionen forbudt at forelægge bestemmelser, som henhører under dens egne beføjelser, for Rådet med henblik på en udtalelse. Det er meget forståeligt, at Kommissionen i en situation, hvor en smidiggørelse viser sig nødvendig omtrent på samme tidspunkt, som kvoteordningen er udløbet, vil benytte lejligheden til, i forbindelse med beslutningen om forlængelse, at indføre nye bestemmelser med Rådets samtykke.

26. Der ville imidlertid foreligge magtfordrejning, hvis Kommissionen tog fejl med hensyn til, hvilke bestemmelser der nødvendiggjorde et samtykke, og hvis den, i tilfælde af manglende samtykke fra Rådet, afstod fra at træffe foranstaltninger, som den fandt nødvendige i sig selv, til på korrekt vis at udføre sit hverv gående ud på at fastsætte kvoterne på et rimeligt grundlag.

27. Det skal derfor nu undersøges, om det konkret har været tilfældet.

28. I den relevante passus i den meddelelse, Kommissionen rettede til Rådet den 8. oktober 1985, forklarede den ret kategorisk, hvorfor det var »nødvendigt« at revurdere vilkårene for de virksomheder, hvor forholdet mellem den del af produktionskvoterne, som var beregnet til levering inden for Fællesskabet og de samlede produktionskvoter (I:P-forholdet) for samtlige produkter under ordningen, ligger langt under EF-gennemsnittet. Den fandt, at samhandelen på jern- og stålområdet mellem Fællesskabet og det øvrige marked havde ændret sig dybtgående siden indførelsen af kvotesystemet, og at de beskrevne historiske forhold ikke mere var »forenelige med målsætningen for Fællesskabets jern- og stålpolitik«.

29. Af dette udsagn kan man udlede, at de pågældende virksomheders leveringskvoter efter Kommissionens egen opfattelse ikke mere kunne anses for rimelige.

30. Selv de, som ikke anerkender den opfattelse, at artikel 18, stk. 1, blot henviser til en kompetence, Kommissionen har under alle omstændigheder, må efter min mening erkende, at eftersom denne var overbevist om, at der forelå dybtgående ændringer på jern- og stålmarkedet i nævnte artikels forstand, måtte den i henhold hertil ved en generel beslutning foretage de tilpasninger, der var nødvendige som følge af denne nye situation.

31. Den foranstaltning, Kommissionen fandt nødvendig, bestod i at sørge for, »at ovennævnte forhold... hvis det ikke i forvejen er tilfældet, kommer til at ligge mindre end 10 procentpoints under fællesskabsgennemsnittet«. Jeg finder, at denne foranstaltning ikke har rejst tvivl om nogen af de fundamentale eller grundlæggende elementer i kvoteordningen. Sådanne grundlæggende elementer er efter min mening selve princippet om leveringskvoter for det fælles marked, som holdes adskilt fra produktionskvoter, og disses beregning i forhold til en given referenceperiode.

32. Kommissionens hensigt om at indføre en delvis fravigelse fra den sidstnævnte regel til fordel for virksomheder, som befandt sig i den ovenfor beskrevne situation, var efter min mening blot undtagelsen, der bekræfter reglen.

33. Det fremgår af en tabel i svarskriftet, at seks virksomheder havde et I:P-forhold,

som lå under EF-gennemsnittet for én produktgruppe, og tre virksomheder for to grupper. For så vidt angår Peine-Salzgitter, var fire produktgrupper berørt. Hvis man imidlertid, som det synes at have været Kommissionens hensigt, går ud fra princippet om, at en genopretning af forholdet kun blev tildelt, når en given virksomheds I:P-forhold lå under EF-gennemsnittet *for alle produkter* omfattet af ordningen (uden tvivl også i gennemsnit), så drog ikke alle disse ti virksomheder fordel af foranstaltningen.

34. Man kan heller ikke anse de pågældende virksomheder for at udgøre en »gruppe af virksomheder« karakteriseret ved »deres struktur«, som det var tilfældet i de ovennævnte forenede sager 140, 146, 221 og 226/85, Walzstahlwerke og Thyssen, da de ikke har den samme specialisering.

35. End mindre kan det bebrejdes Kommissionen, at den har villet undgå fremgangsmåden i beslutningens artikel 14, for denne gør det ikke muligt på tilfredsstillende måde at håndtere det her omhandlede problem.

36. Man kan herefter med rette konkludere, at den af Kommissionen påtænkte foranstaltning ikke udgjorde en ændring af et grundlæggende eller væsentligt element i kvoteordningen. Kommissionen var i medfør af sine egne beføjelser berettiget til at indføre en artikel med henblik herpå, enten i beslutning nr. 234/84, som var i kraft indtil 31. december 1985, i medfør af denne beslutnings artikel 18, eller direkte i den nye beslutning nr. 3485/85, som gjaldt fra 1. januar 1986, eller efter det tidspunkt i henhold til artikel 18 i denne nye beslutning (gentaget uændret).

37. Da Kommissionen fandt at måtte indhente samtykke for at træffe den pågældende foranstaltning, har den misforstået omfanget af sine beføjelser, og ved at undlade i beslutning nr. 3485/85/EKSF at hjemle mulighed for at justere I:P-forholdene i de tilfælde, hvor den selv havde erkendt, at de var urimelige, begik Kommissionen magtfordrejning i forhold til virksomheden Peine-Salzgitter (der, således som det fremgår af svarskriftet, befinder sig i den omhandlede situation).

38. Tilbage er spørgsmålet, om beslutningens artikel 5, som påstået af sagsøgeren, en anden artikel eller hele beslutningen bør annulleres.

39. I artikel 5 bestemmes det i hovedsagen, at »Kommissionen fastsætter hvert kvartal for hver virksomhed produktionskvoterne og den del af disse kvoter, som kan leveres på det fælles marked:

— på basis af de referenceproduktioner og referencemængder, der er omhandlet i artikel 4, stk. 5, og artikel 6;

— ved på disse referenceproduktioner og referencemængder at anvende de i artikel 8 omhandlede reduktionssatser.«

40. En annullation af denne bestemmelse vil således i realiteten have samme virkning som en annullation af hele beslutningen. En annullation af artikel 6, som fastsætter referenceperioderne, vil også fjerne grundlaget for alle de individuelle beslutninger, der fastsætter kvoterne. Som anført af Kommissionen burde den af Peine-Salzgitter anfægtede bestemmelse have været genstand for en særskilt artikel. Det bør også bemærkes, at EKSF-Traktaten ikke indeholder en bestemmelse svarende til EØF-Traktatens arti-

kel 174, som gør det muligt for Domstolen at angive, hvilke af en annulleret forordnings virkninger der skal betragtes som bestående.

41. Jeg vil derfor foreslå Domstolen at anvende den følgende formel, som bygger på sagsøgerens påstande, og som efter min mening gør det muligt at opretholde gyldigheden som sådan af den generelle beslutning og af størstedelen af de individuelle beslutninger, der er baseret herpå:

»Kommissionens beslutning nr. 3485/85/EKSF annulleres, for så vidt som den ikke hjemler mulighed for at fastsætte rimelige leveringskvoter for de virksomheder, hvis I:P-forhold for alle produkter under ordningen ligger væsentligt under EF-gennemsnittet.«

42. For at undgå tvivl, og da der for Domstolen er nedlagt påstand herom, bør det dog tilføjes, at de individuelle beslutninger, som er genstand for sagerne 44, 110, 226 og 285/86, ligeledes annulleres.

B — *Såfremt samtykke var nødvendigt i det foreliggende tilfælde, hvad er så konsekvenserne for søgsmålene?*

43. Kun rent subsidiært vil jeg nu behandle dette andet spørgsmål.

44. I Domstolens Klöckner-dom af 7. juli 1982 (sag 119/81, Sml. s. 2627) konstaterede Domstolen i præmis 6: »Rådets samtykke er et ifølge Traktaten væsentligt formalitskrav, hvis tilsidesættelse medfører ugyldighed«.

45. Kommissionen kan således ikke træffe en foranstaltning, som Rådet har nægtet samtykke til. Såfremt den omhandlede bestemmelse i de foreliggende sager rent faktisk nødvendiggjorde Rådets samtykke, og såfremt Kommissionen havde truffet denne foranstaltning og bortset fra det manglende samtykke, ville Domstolen være forpligtet til at annullere den efter påstand.

46. For øvrigt kunne hverken en virksomhed, Kommissionen eller en medlemsstat rejse *passivitetssøgsmål mod Rådet* for ikke at have givet samtykke, for EKSF-Traktaten tillader kun passivitetssøgsmål mod Den Høje Myndighed.

47. Endelig kunne Rådets beslutning om at nægte samtykke heller ikke gøres til genstand for et *annullationssøgsmål.* Til støtte for et sådant søgsmål, som under ingen omstændigheder kan anlægges af virksomheder, men kun af medlemsstater og Kommissionen, kan der kun påberåbes inkompetence eller krænkelse af væsentlige formforskrifter (artikel 38). Men en nægtelse af samtykke vil altid være omfattet af udøvelsen af den skønsmæssige beføjelse, Rådet har til at vurdere en kompleks økonomisk situation.

48. Kommissionen har således intet middel til at forpligte Rådet til at give samtykke. Derfor har et *passivitetssøgsmål,* anlagt af en virksomhed *mod Kommissionen* for ikke at have optaget den omtvistede bestemmelse i sin generelle beslutning, ingen mening.

49. Vil det sige, at på grund af alle disse særlige karakteristika ved EKSF-Traktaten kan Rådets nægtelse af at give samtykke til

en særlig bestemmelse, som en virksomhed ønsker optaget i kvoteordningen, aldrig anfægtes, end ikke indirekte?

50. Jeg tror det ikke. Man må nemlig ikke glemme, at »Domstolen skal værne om lov og ret ved fortolkningen og anvendelsen af denne Traktat og af gennemførelsesbestemmelserne«, jfr. EKSF-Traktatens artikel 31. Denne bestemmelse samt princippet om retsbeskyttelse kræver, at Domstolen kan sikre overholdelsen af reglen i artikel 58, stk. 2, hvorefter kvoterne skal fastsættes på et rimeligt grundlag.

51. Det er ved en gennemgang enten af den generelle beslutning eller af en individuel beslutning, der fastsætter kvoterne, at Domstolen kan konstatere, at ordningen som sådan ikke gør det muligt at nå dette resultat. Den kan se bort fra spørgsmålet om, hvorvidt situationen er en følge af et manglende samtykke fra Rådet til en særlig bestemmelse, som er planlagt af Kommissionen.

52. Hvis Domstolen ser sig foranlediget til at annullere eller kende den generelle beslutning ulovlig, er det op til Kommissionen at forelægge Rådet, med henblik på samtykke, en meddelelse med bestemmelser, hvorefter kvoterne kan fastsættes på et rimeligt grundlag. Selv om denne meddelelse indeholdt en bestemmelse svarende til den, som Rådet havde nægtet at give samtykke til i første gang, vil det være op til Rådet nøje at overveje, om endnu et afslag vil være den klogeste stilling.

53. Kommissionen kunne også forelægge Rådet en løsning, som gjorde det muligt at nå frem til rimelige kvoter ved hjælp af andre fremgangsmåder end de oprindeligt forudsete.

54. Det følger heraf, at en annullation af den generelle beslutning og af de individuelle beslutninger ikke er udelukket i det foreliggende tilfælde, selv om Domstolen måtte nå til den konklusion, at Rådets samtykke var nødvendigt.

55. Er en sådan annullation berettiget, for så vidt angår realiteten? I den henseende har vi ovenfor konstateret, at man af Kommissionens meddelelse af 8. oktober 1985 kan udlede, at den fandt den omhandlede tilpasning nødvendig for at kunne fastsætte kvoterne på et rimeligt grundlag. Sagsøgerne deler denne holdning. Domstolen har spurgt Rådet, hvorfor det nægtede samtykke, men Rådet har ikke besvaret spørgsmålet.

56. Det forekommer mig derfor, at Domstolen i det foreliggende tilfælde ikke behøver at efterprøve »skønnet vedrørende den situation, der er en følge af de økonomiske kendsgerninger eller omstændigheder«, som er udøvet af Kommissionen (Traktatens artikel 33, andet pkt.), eftersom dette skøn ikke er anfægtet af sagsøgerne.

57. Det er derfor tilstrækkeligt, at Domstolen konstaterer, at ifølge den myndighed, som har beføjelse på området til at fastsætte kvoter, og ifølge de sagsøgende virksomheder giver den anfægtede beslutning ikke denne myndighed nogen mulighed for at udøve sit hverv korrekt.

58. Med andre ord bør den generelle beslutning og de individuelle beslutninger, som er genstand for de sager, som er anlagt af Peine-Salzgitter og Hoogovens, annulleres selv efter den subsidiære hypotese.

Sammenfatning

59. Af de grunde, som jeg har anført i afsnit A i min redegørelse, foreslår jeg, at Domstolen:

— annullerer Kommissionens beslutning nr. 3485/85/EKSF af 27. november 1985, for så vidt som den ikke muliggør en fastsættelse af rimelige leveringskvoter til fordel for de virksomheder, hvis I: P-forhold for alle produkter under systemet ligger væsentligt under EF-gennemsnittet;

— annullerer de individuelle beslutninger om kvotefastsættelse, som er genstand for sagerne 44, 110, 226 og 285/86;

— pålægger sagsøgte sagens omkostninger, herunder intervenientens omkostninger i sag 33/86.